

Билияна платно белеше
на охридските извори...

или

Шетал Марко низ гора зелена.
По ми шетал три дни и три нока...

Дълго мълча, дълго тая в сърцето си своята голяма мъка,
но веднъж Царева не издържа. И сподели болката на детската си
душа.

Гърците са причинили смъртта на баща ѝ. Гърците са разси-
пали щастieto на дома им. И тя не иска вече да говори и пише
на гръцки.

Нали преди да замине за последен път Димитър Миладинов бе
преиминувал имената им от гръцки на български:

Ефросина станала - Весела, Анастасия - Милка, а Василка -
Царева.

Думите на смелото девойче заразяваха, увеличаха. Един път,
на Връбница, Царева набра от градината си букет росни божури,
даде ги на една съученичка и каза:

- Занеси ги в дар на Лака, аз не стъпвам в гръкомански
дом...

И никой не стъпи вече там.

Но веднъж стана нещо нечувано.

Когато гръцкият учител влиза в класа учудено забелязва,
че децата не са по местата си. Момичетата упорито отказват да
седнат. И на въпроса му какво значи това, Царева Миладинова гор-
до вдига глава, големите ѝ тъмни очи горят. Тя високо извиква:

- Аз съм българче! Не сакам веке да уча по гръцки! А на
наш роден език!

Гъркът я изглежда смаян. Гняв стиска гърлото му. Ала не
дръзва да вдигне ръка и удари невръстното, слабичко девойче.